

Micul Prinț,

2022,
martie

ISSN 2345-1556

Fondată în 1992

Nr . 3 (86)

Alexandra ILUȘCA
deținătoarea mai multor
premier la concursuri naționale
și festivaluri internaționale
de poezie.
Felicitări pentru Alexandra
și pentru Liceul Teoretic
„Principesa Natalia Dadiani”

PAGINA CERCETĂTORULUI

O viață, cu Micul Prinț

Iată că se rotungesc trei decenii de la fondarea Revistei “Micul Prinț”, cea mai originală și cea mai frumoasă revistă de cultură română, publicație pentru tinere talente, editată și gestionată de tineri jurnaliști, prima publicație cu statut de ONG din Moldova.

Revista “Micul Prinț”, cu o concepție totalmente nouă față de ce se publicase până atunci în Moldova: prima revistă de cultură română pentru copii, Colegiul de Redacție constituindu-se din copii talentați din diferite țări. Revista “Micul Prinț” este mai mult decât o publicație a copiilor talentați, decât o publicație a unei țări – este o atitudine față de neam și patrimoniul cultural, patrimoniul spiritual, față de trecut și viitor. Revista “Micul Prinț” este un mare act de curaj civic, este un exemplu de bune practici în munca de voluntariat, este muntele enorm de nopți nedormite pentru a căuta surse financiare și a edita o frumoasă revistă an de an, deja 30 de ani! Revista “Micul Prinț” e în așteptarea unei minuni – să fie descoperită de guvern, de careva ministru sau finanțator cu suflet.

Revista “Micul Prinț” rămâne a fi o veritabilă școală modernă de journalism pentru elevi. Revista “Micul Prinț” este terenul propice pentru ați crea prieteni

din întreaga lume. Revista “Micul Prinț” este marea bucurie a clipei în care ți-ai găsit poezia, desenul sau chipul în paginile ei. Cea mai frumoasă și profesionistă publicație în paginile cărei se poate publica oricare copil, adolescent, tânăr talentat, indiferent de religie și naționalitate, indiferent din ce pătură socială provine, ce limbă vorbește... și au prioritate mai ales tinerele talente aflate în dificultate. „Dacă nu voi zâmbi eu, cine poate zâmbi în locul meu...” – a întrebat odată un cititor al revistei noastre.

Sute de copii și mii de părinți s-au bucurat, fiind lansați în paginile acestei publicații de prestigiu. Revista “Micul Prinț” a obținut premiul Salonului Internațional de Carte, desfășurat la Biblioteca Națională a Moldovei. Pe parcursul a 30 de ani Colegiul de Redacție a dăruit zeci de mii de exemplare pentru bibliotecile școlilor primare, licee, colegii, universități din diferite localități, elevilor care nu au posibilitatea să se aboneze sau să-și procure o revistă.

Revista “Micul Prinț” este în Europa unica revistă de cultură care promovează tinerele talente și oamenii de creație profesioniști din țara noastră, dar și din alte țări. În paginile minunatei publicații editate doar pe muncă de volun-

tariat au fost promovați poeți, prozatori, traducători, interpreți, artiști plastici, compozitori, coregrafi, regizori – oameni de creație din Republica Moldova, România, Germania, Cehia, Slovacia, Slovenia, Bulgaria, Ucraina, Portugalia, Spania, Belarus, Armenia, Georgia, Azerbaidjan, Kazahstan, Polonia, Franța, Turcia, Japonia, Egipt, Finlanda, Olanda, Danemarca, Norvegia, Canada, Australia, SUA, Chile, Peru, Nigeria, Italia, China, Federația Rusă (Moscova, Sanct-Petersburg, Samara, Ulan-Udă, Ecaterinburg)... E unica publicație care nu are nici “un stăpân” ci este a tuturor cititorilor săi, îndrăgostiți de frumos.

Realizatorii acestui proiect grandios, de durată afirmă: **Revista “Micul Prinț” este demnitatea ta. Și mai zic: Nu uita, Micul Prinț aduce noroc.**

*Daniel Verejanu,
autorul proiectului*

Renata Verejanu: „Până la dragoste”

*Poezii scrise prin anii
”70 ai secolului trecut
(și editate în cartea de debut
„Până la dragoste”(1979)
și în volumul „Virgula amendată”)*

Depărtare

Ești depărtarea mea îndepărtată,
Joc anonim de care nu țin cont,
Regi crunți în vis mi se arată
Să vadă somnul de mi-i copt.

Plec din vis și ies ca o stafie
La marginea paharelor golite -
De depărtarea mea
nici slava să nu știe,
Nici laudele iar dezamăgite.

Presimt - pe cât te-ndepărtezi,
Depărtarea mea nemicșorată -
Mai veșnică lumina tu o crezi
Dragostei ce-n făcări se arată.

Cu nici un pas nu m-am pornit
spre tine,
Deși-s în goană cu fiecă suflare.
Depărtarea mea,
ești vorba cea de bine
Când nici apropierea nu îmi
dă iertare.

De la naștere până la moarte

După ce se ia ultima găleată de apă
Și ziua curge într-un amurg aprins -
Soarele din fântână închide
a sa pleoapă
Precum lumina sângelui
durerile și-a-închis.
În această singurătate modernă
Medicina nu-și dă aportul -
Singură viață. Singură moarte.
Singur - totul.
Cei ce merită să pășească
în mileniul viitor,
Singuri și ei mai întotdeauna -
Poate că se nasc târziu după
ce mor...
Pe unii și naște soarele,
pe alții - luna.
Apoi, de la naștere până la moarte

Unii răspândesc lumină,
alții - ceață grea.
Scrieți câteva rânduri aici,
mai departe
Până scot găleata din speranța mea.

Trăiesc în privirea ta

Eu trăiesc în fereastra închisă
de obloane
Să nu vadă cerul că-s eu către drum.
Timpul mă împinge,
flămând de coroane
Crescute pe dinlăuntru a
tot ce îți spun.
Inima zilei deschide a sa carte
La pagina scrisă acum un an,
Și crede că-s mănunchi
de glume curate
Neimportante pentru vre-un plan.
Ci eu trăiesc în fereastra ta,
vis devreme,
Soarele întinde umbra-mi pe pereți.
Nenumărate patimi cearcă
să te cheme –
Să nu fugi de-acasă, cer de dimineți.
Eu trăiesc în fereastra ta,
și când e noapte,
Și-n corp îmi dă năvală
gândul tău, senin:
Nu lăsa privirea să-mi ducă
anii departe
Că-n geamul tău deschis
pot să nu revin.

Rostind adevăruri pe de rost

Intrați, aici se vând numai sicrie.
O, da, la intrare despre aceasta
nu scrie.
De urgență? Doi pe doi?
stranie măsură...
De beton? Cu gaură la gură?
O, da, comanda e primită. Pofțiți...
Vă așteptăm să muriți...
Cum? nu e... mă scuzați. Nici rude?
Ce timp? Al stagnării?... Nu-ncape.
De unde?
Vă recomand mărimea totală:
Șaptezeci de ani pe verticală,
În dreapta și în stânga –
la fel șaptezeci.
O să-l montăm îndată
pe șinele reci...
Să-i dăm cu piciorul?
Nu, o să-l împingem cu toții
Până-ntr-acolo, în gura morții.

Zadarnică trudă? Mai deschid
un sicriu...
Fariseilor și-aici li-i comod,
căci timpul lor e viu.

Cerul ochilor tăi

Am consumat bine cerul ochilor tăi,
N-ai să mă supui, ia aminte, acum
Pătrunsă-nre-acești umeri grei
De scrum și de parfum.

Invidia cu unghii ascunse se-avântă
Și zgârâie lumina într-atât:
Fața icoanei e calmă și sfântă -
Mintea îi țâșnește pe gât.

Soarta mea, în ce joc te avânți?
Mi-e viața un singur minut...
Nici într-o cursă să nu mi-o ațâți -
Nici în viitor, nici în trecut.

Am consumat tot cerul ochilor tăi,
Am deschis văpăile mâhnirii...
Fapta singură înaintea întâi
Apoi își altoiesc spinii
în noi trandafirii...

Prima Conferință științifică

*10 ani de la Prima Conferință științifică
a poezilor șaptezeciști*

„Poeta Renata Verejanu, promotoarea valorilor naționale în cultura și în procesul educațional al tinerei generații”

Una dintre cele mai vii prezențe (și la propriu, și la figurat) ale poeziei românești din Basarabia din perioada renașterii naționale până în prezent este, fără doar și poate, poeta Renata Verejanu. Zbuciumul creator de bine și frumos (și ne-a convins de nenumărate ori) îl are în sânge, iar consecvența și dăruirea de sine – în tot ceea ce a izbândit pe parcursul anilor, realizări despre care s-a vorbit cu dragoste și admirație la Conferința științifică organizată cu prilejul zilei de naștere a poetei, promotoare a valorilor naționale și autoare de proiecte cultural-educaționale naționale și internaționale destinate tinerei generații, care a avut loc la 22 octombrie curent (2012), la Institutul de Filologie al Academiei de Științe a Moldovei.

Dr. hab. Vasile Bahnaru, director al Institutului de Filologie, pe post de moderator, a subliniat activitatea poetică și culturală prodigioasă a poetei Renata Verejanu, a remarcat prezența în sală a mai multor personalități culturale și politice.

Acad. Mihai Cimpoi a comunicat despre cardiograma lirică a poetei, a relevat că este o sufletistă și în activitățile culturale pe care le face pentru copiii noștri talentați (organizând concursuri naționale și internaționale la Chișinău, București și în alte părți); a scos în evi-

dență „îmbucurătoarea revenire în viața literară a cărții de valoare”, a vorbit despre proaspătul volum de sinteză „Eu am știut să fac din viața mea o sărbătoare”. Domnia Sa a remarcat că Renata Verejanu este „angajată în luptele politice și culturale”, că „are un program eticist, programatic în poezie”; a insistat că „poezia ei nu este feminină în sensul clasic, transpune o atmosferă și un mesaj mai complex, chiar contrapunctiv”, că poeta schimbă mereu registrele; în toate simțindu-se acasă, că vine cu o replică la real, dar și visează. Acad. Mihai Cimpoi s-a mai referit la cenaclul de mare rezonanță culturală „Grai Matern”, condus de poetă, accentuând că se dialoghează mult mai convingător prin poezie, decât printr-un text publicistic; că a fondat revista

„Micul Prinț” și Festivalul-Concurs Internațional al Copiilor Talentați „Micul prinț”; a dezvăluit că sărbătorita a făcut o facultate la Chișinău, alta la Moscova și studii doctorale la București.

Dr. hab. Aliona Grati a vorbit despre conceptul de lirică feminină, despre interferența poeticului cu politica, relevând și ipostaza de promotoare a culturii a poetei; a afirmat că creația Renatei Verejanu este un fapt de cultură, are poezie veritabilă, metaforă inedită, scrie și o poezie metafizică, recurge la tot felul de formule lirice, iar creația ei este demnă de studiat, poate să intre în antologia poeziei române și mondiale.

Tudor Paladi a accentuat că în metafora „pe rugul nemuririi o să ard deplin”, nemurirea este considerată ca o ardere; că în versurile Renatei Verejanu descoperim, revelate, reflexe ale lumii din jur, armonie, echilibristică, vizionarism, expresia acestei realități; că poeta onorează generația din care vine, că pentru ea. „o lacrimă” este „ca un simbol de omenie”, este cheia cu care pătrunde în esența lucrurilor. Nicolae Dabija a insistat că în versul semnificativ „Gândeți, semenii mei, frumosu-i fără capăt”, din poemul „Nu fac schimb”

a Generației Dintre Secole

(apărut recent în „LA” la rubrica Poesis), este mesajul întregii poezii a Renatei Verejanu, care „vine dinspre ingineri: cu alte măsuri, sub alt unghi”. Domnia Sa a mai observat că poeta, care completează fericit generația șaptezecistă, a sfidat proletcultismul, a venit cu preocupări pentru suflet, a tradus din alte limbi, a fost ea tradusă, ne solidarizează; a inaugurat cenaclul „Grai matern”, revista „Micul prinț”, a găsit talente extraordinare din toată republica, organizând festivaluri-concurs, deși statul n-a susținut-o. Cunoscutul scriitor a rememorat și „cenaclurile de poezie la ea acasă, unde Renata Verejanu își cânta poezia la chitară”.

Lidia Grosu a vorbit despre „metafora de foc” care a născut-o, sau pe care a născut-o poeta; a precizat că Renata Verejanu vine dintr-un domeniu al cifrelor pe care le sonorizează într-un regat al metaforei de foc. Galina Furdul și-a exprimat admirația pentru „această pasăre cu aripile întinse permanent, ce cugetă, se zbate cu sufletul, vine să ne vorbească din perspectiva unei ofrande a omeniei”, a observat că Renata Verejanu face uz de „cuvinte care se ceartă între ele, dar conving prin starea de energie pe care o conțin, poezia ei fiind un paradox organizat din interior; a constatat că este o luptătoare în viață, dar și pe terenul poeziei; că știe să-i adune pe toți”.

Ion Cuzuioc a amintit că mai mulți ani în urmă Renata Verejanu a fost propusă candidat la fotoliul de ministru al culturii: „Uitați-vă câte lucruri minunate face pe baze obștești, umblând cu mâna întinsă, dar imaginați-vă câte ar putea face în calitate de ministru!” Cunoscutul umorist Ion Cuzuioc a dat citire și unor epigrame, dedicate poetei.

Nina Slutu a subliniat că atunci „când cineva aruncă cu pie-

tre în oamenii de cultură”, Renata Verejanu, veritabil om de cultură, se implică activ, luându-le apărarea; că este un caracter deștept, și în sensul de treaz al cuvântului, dârz și rezistent.

Victor Prohin a menționat că „pentru a înțelege creația unei personalități, trebuie să-i cunoașteți locul de baștină”, a vorbit despre rolul mănăstirii „Frumoasa” din Iași la înființarea, cu 500 de ani în urmă, a satului Verejeni; a insistat că poeta aduce în poezie valorile frumoase ale sătenilor.

Dr. Nina Corcinschi a prezentat volumul Renatei Verejanu „Eu am știut să fac din viața mea o sărbătoare”, care „este o adevărată carte de vizită, un autoportret liric, include cele mai reprezentative poezii”. Domnia Sa a remarcat „spunerea pe șleau”, pe care „o face prin iubire”, ura față de impostori; a insistat că „miza poeziei este etică”, a remarcat „înverșunarea de a-și spune plinar crezul poetic și uman, o forță și o virulență care exclud jumătățile de măsură”.

Tudor Zanet a citit, tradusă în limba găgăuză, poezia „Oftat închis în auz” de Renata Verejanu; iar Pa-

rascovia Onciu, directoarea filialei Transilvania a BM „B.P.Hasdeu”, i-a înmănat sărbătoritei o Diplomă de excelență.

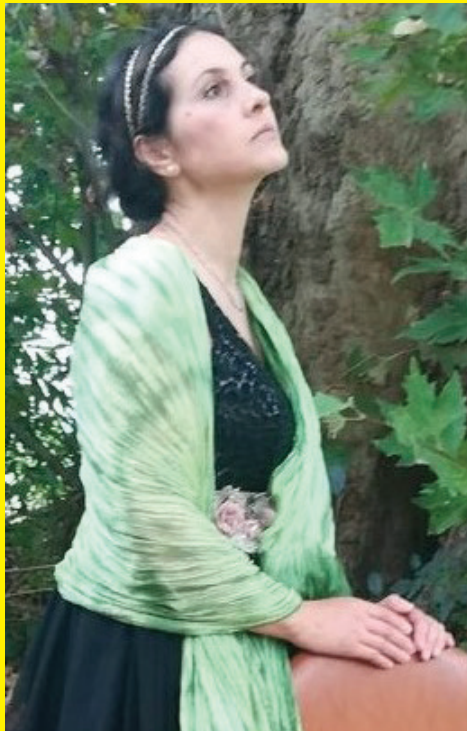
Artista poporului Mariana Bahnaru a recitat cu deosebitu-i har câteva poezii ale talentatei poete, acompaniată la chitară de cunoscutul folkist Octavian Mânduța din București, care, la rândul său, i-a dedicat poetei un cântec pe versuri de Serghei Esenin. Din creația omagiatei a recitat și actorul Sandu Aristin Cupcea.

Îndrăgita compozitoare și interpretă Nătălița Croitoru, ajutată de chitară, a cântat noua sa compoziție „Femeia care plânge, de parcă ar cânta”, pe versuri de Renata Verejanu.

În premieră, câteva televiziuni au fost pe fază, imprimând cu bună-credință frumoasa serată de poezie și intervievând-o pe sărbătorită, iar prietenii și colegii au „troienit-o” cu buchete de flori, cu dragostea și admirația lor pentru destinul plin de zbulciumul arderii permanente a poetei.

Nina JOSU,
Literatura și arta,
1 noiembrie 2012

Cristina Maria Niță

COPERTA II

Cristina Maria Niță, poet și artist plastic, de baștină din județul Bacău, România, de mai mulți ani trăiește și activează în Italia. În 2018 a participat la ediția a V a Festivalului Internațional de Poezie „Renata Verejanu”, secțiunea „Poezie de autor”. Precum a mărturisit chiar domnia sa, a schimbat mai multe rute de avion, dar a venit pentru o oră la Spectacolul de Gală și Decernarea Premiilor, nu doar să-și ridice premiul, ci să o cunoască pe poeta de la Chișinău, fiind încântată de opera Renatei Verejanu. În 2021 a participat în trei secțiuni ale Festivalului Internațional de Poezie „Renata Verejanu”: secțiunea „Poezii de autor”, secțiunea „Poezia în viziunea artiștilor plastici” și secțiunea „Eseu” (pe marginea poemului „Anotimp sufletesc”, din volumul „Ofranda omeniei”), juriul oferindu-i Trofeul Festivalului. Cristina Maria Niță, (prezentă și pe coperta a 2-a a revistei MP), compune muzică și cântă la chitară. Este membru al Uniunii Internaționale a Oamenilor de Creație, pe care o reprezintă cu cinste și în România și în Italia.

SĂ MĂ TREZEȘTI CÂND PLEACĂ PRIMĂVARA...

De-am să adorm
sfârșindu-mi călimara
Pe florilegii răvășite-n sân,
Să mă trezești când

pleacă primăvara,
Iubitul meu cu ochii verzi, de fân.
De unde te-ai săpat, în stratosfera
Din cartea primelor seninătăți,
La răsfoirea ta de-un leat cu era,
În câte învelișuri te arăți!
Când vor ieși câmpiile, ușoare,
Din rădăcina macilor feciori,
Trezește-mă cu lujeri de stupoare
Și clinchete de fluturi temători.
Se întetesc distanțele pe plite
Cu pași cupizi, bătuți în sinea lor,
Mă plouă iscăliri silabisite
Nu te-am văzut de... azi, și iar mi-e dor.
Petrec visări, corăbii de neștire...
Nu-i vânt...între frânghii și

pânze noi
Se zguduie carmin o amintire,
Pe două fire arse de trifoi.
Și poate-ai ațipit într-o fântână
Absența o-nțeleg abia acum...
Și poate că mă vei lua de mână
Într-un anume fel, mai...nu știu cum...
Trezește-mă când modelează norii
În crângul înălțimilor, august,
Alcovuri aripilor tranzitorii
Și amforele, vaduri pentru must.

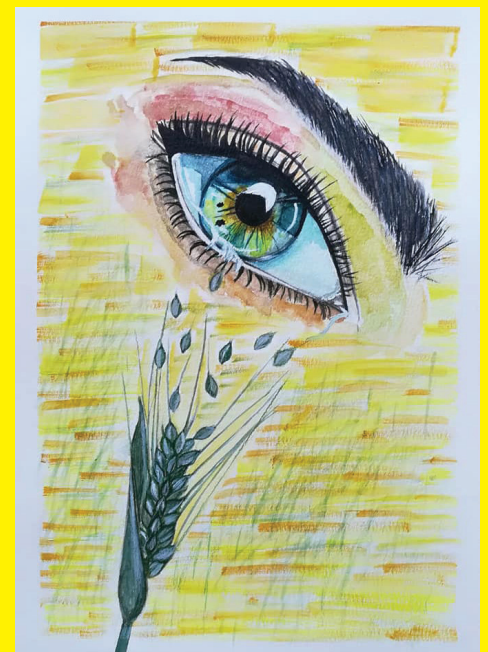
Abia se mai abține încruntarea
Din care mă înalț după ce cad,
Să verse peste umeri, spumegarea
Din clorofila verdelui de brad.
Nămiezi ating, întinse pe vătraie,
În trecere pe trup, cu lepădări,
Mă mângâie pătările de ploaie,
Mă bandajează-n suflet, lumânări.
Să mă trezești când

pleacă primăvara....
Pe mine mă apasă mult și prea,
La timpu-n spate, pune-i și tiara,
Renaște-mă în galaxia mea....

INIMĂ, N-AM SOCOTIT

Inimă, n-am socotit
Cui te-am dat și ce-am iubit,
Nici cât suflet am lăsat
Unde nu s-a meritat.
Inimioară încercată,
Piatră seacă sfărâmată,
Fă-o, Doamne înc-o dată,
Fă-o pană-n vânt purtată.

Doamne, fă-mi inimă nouă
Că asta mi-e ruptă-n două
Ruptă îi și înnodată
Și de lume judecată.
De-aș trăi de două ori
Să rodesc rouă pe flori,
Aș ști,Doamne, să trăiesc
Și pe cine să iubesc.
Doamne nu îmi socoti
Ce-am iubit și ce-oi iubi,
Inimii dă-i leac ,c-o doare
Și n-o clătina prea tare.
Inimioară încercată
Piatră seacă, sfărâmată,
Fă-mă ,Doamne, înc-o dată
Fă-mă frunză-n vânt purtată
Că frunza de ruginește
Cade la pământ și moare
Dar răsare mugur verde
Primăvara viitoare...

Cristina Maria Niță

POEM FRUGAL

Pe-întinsele grânare fără mal
În auriri de liniști foșnitoare
S-au înălțat gălbii, corăbioare
De spice, din chimirul ancestral.

Între câmpii și dor, sub ghimpi
de laur
E-atâta soare plâns! Pripiri zvântate
Brodează cu efigii germinate
Cununa Geei. Aur lângă aur.

Și-n liniștea dogoritoare, fină,
Prin graiul pâinii, secerări barbare
Crestează-n coajă semne
de-întrebare...
Se-alege tainic grâul de neghină.

În vârful slovei se preumblă viu
Miraj. Ca dintr-o mitică fântână
Răsare mângâios, limba română,
Un murmur alb de nimfă, străveziu.
(Poem dedicat)

VITRALII

Deși departe
Îți aud zvâcnirea caldă
A inimii...
Poemul ei
În tâmpla mea se scaldă
Ca vinul în ulcior.
Pământul ți-a sădit profetic pașii
Pe care astăzi,
ochii Evei îi udă
zelos și mai blajini
cu un diez,
în arii răsfoite
sub pomul izgonirii
Și parcă aieva,

Cu fiecă secundă nudă
Curtată de tristețe,
O siluetă crește...
Și știi! Ești tu
între pământ și nori.
Din ierburi și din flori
Pulsează prohodiri de greieri
Ești după zare, știi...
Ești dincolo de vânt
Și de cuvânt,
Suntem în legământul mâinilor,
în crucea-mbrățișării
Și atâta liniște
Nici când n-a luminat
Ca în răstimpu-acesta cadentat.
Un gând afund, îngână un refren:
„Să nu mai plâng, să nu mai plângi”
Și-n timp ce între noi
stă cerul ca un fulger,
Vitrallii vii,
pictate cu sideful
Mirajelor de fluturi, cu iasomii
Și purpura petalelor de maci,
Înalță ziduri morții...
În timp ce tac și taci.

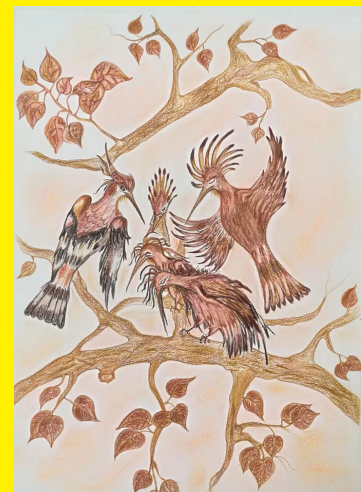
CADRILURI PASPARTŪ

Îmi place ploaia calmă, ca și ție
Ne completăm într-un anume
Edenian cu inima penel
Tăinită-n manuscris ca garanție.

În cenușul ei velat te află
Heraldic și bizar și intonat
Și tocmai de aceea, te-am pictat
Pe șevaletul agorelor oblu,

O parte dor iar altă jumătate
Pastel spiral, să-l descâlcești doar
Din rame cadrilate, paspartū
Expuse-n galerii imaculate.

Ca ploaia, doar viorile palpită
Atât de muzical și de baroc
Ce bine e când plouă și-mi faci loc
La tine-n brațe muza mea iubită!

Alexandra Ilușca

Alexandra Ilușca o viitoare mare artistă

Alexandra Ilușca încheie anul de studii în clasa a III cu mari succese. Pe lângă notele bune, eleva Liceului Teoretic Principesa Tatiana Dadiani, a participat la mai multe concursuri naționale și festivaluri internaționale de poezie, obținând premiile cele mai

înalte. Dispusă să împartă bucuria cu cei din preajmă, e generoasă și foarte responsabilă. Alexandra dispune de o sensibilitate aparte, universul ei armonios fiind familia, iubindu-și părinții nespus.

teraturii și culturii române i-a oferit Premiul I și Trofeul la Secțiunea ”Recital de Poezie”. Fire artistică, Alexandra e prezentă cu părinții la toate premierele teatrale, la Expozițiile de la Salonul Brâncuși, la lansări de carte, la întâlniri cu marile personalități ale neamului, astfel creându-și propria personalitate. Micul Prinț îi dorește Perseverență, Noroc și bucuriile împlinirilor nu se vor lăsa așteptate.

Reporter MP

Minunata lume a lecturii e acea magie atrăgătoare care o face fericită. Până a merge la școală, ore întregi vorbea cu cărțile pe care i le cumpărau părinții, memorând poveștile citite de cei dragi, și învățând singură să citească. Dintotdeauna, Măria sa, Poezia avea un loc aparte în sufletul ei. Chiar din clasa I, fiind susținută de diriginta Nina Goldur și mama sa, Alexandra participă la multe proiecte teatrale, concursuri de anvergură la care cucerește premii de gradul I și Premiul Mare.

O altă poezie e dansul, studiind în clasa coreografică la Liceu, frumosul și activitatea creativă inundându-i sufletul și dându-i aripi să zboare, să cucerească înaltul a noi și noi succese.

Anul acesta de studii l-a început cu participarea la Festivalul Internațional de Poezie ”Renata Verejanu”, ediția a VIII. Juriul Internațional constituit din mari personalități ale li-

Tinere Talente

Festivalul festivalurilor

Inspirat de Revista „Micul Prinț” (proiect al lui Daniel Verejanu), care trecu prin toată republica ca să selecteze tinere talente pentru Colegiul de redacție al noii publicații (1992-1993), Festivalul-Concurs Internațional al Talentelor Lumii „Micul Prinț” porni prin lume (or, despre Eurovision încă nu se cunoștea nimic), creând prestigiul tânărului stat, Republica Moldova. În anii 1993-1996 se desfășură în Chișinău, în anii 1997-1999 – în România, la București, unde se duse Marele Premiu, și unde concursul a căpătat un prestigiu nemaipomenit. Or, în juriul internațional erau antrenați toți cei peste 100 ambasadori acreditați în România, în competiție participau câte 300 tinere talente de pe toate continentele. În 2000 revine la Chișinău, unde era un gol enorm, și unde îi va fi nespuse de complicat să se lupte cu birocrăția, dar a învins, a lansat o întreagă pleiadă de artiști profesioniști: Anișoara Cernicov, Cristina Pintilie, Anișoara Cebotari, Andreea Balan și Tiberiu Coconeț (România), Irina Costin (Moscova), Olesea Matakova (Sanct Petersburg), Adrian Ursu, Costi Burlacu, Sandu Manciu, Olga Fesenco, Cătălina Rusu, El Radu, Ionela Hîncu, Vasile Macovei, Natalia Duminică, Dimitriana Chircu, Patricia Tanasov,

Daniela Bejan, Radu Solovei, Damian Spinei, Olesea Beleaeva (Belarus), Mario Luciano (Italia), Dakhia (Georgia), Alexandr Cercas (Belarus), Lidia li Gabriela Oros (Ucraina), Stanislav Tâbări, Victoria Șoimu, Raluca Ursu (România), Bianca Recean, Andreea Culai, Oana Tobultoc (România), Natalița Tonu, Iliana Agafiței (Iași), Luca Tamasso (Italia), Ion Istrati... sute de colective de dansatori, instrumentiști... peste 40 mii de tinere talente din toată lumea...

La cea de-a XXX ediție

Festivalul-Concurs Internațional al Talentelor Lumii „Micul Prinț”, ajuns la cea de-a XXX ediție, rămâne a fi cel mai original concurs internațional din țara noastră de la care au pornit multe alte festivaluri și concursuri din Republica Moldova, România, Georgia, Belarus, Malta și alte țări care au participat la diferite ediții, apoi inspirându-se frumos, desfășurau asemenea competiții și la ei acasă. Astfel numele Republicii Moldova, cultura, talentele țării erau lansate la nivel internațional. Și toată această muncă titanică oamenii de cultură Renata Verejanu și Daniel Verejanu au desfășurat-o dezinteresat pe parcursul a 30 de ani. Cine s-a dăruit atât de mult țării și neamului în lumea aceasta dezamăgită de tot și toate?

Reporter MP

Maria Zlatan Chihaiia

Maria Zlatan Chihaiia, profesoara de la Vișoara, Vaslui, România, debutează editorial târziu, în anul trecut, deși poezia ia umplut sufletul dintotdeauna, dovadă cele peste zece manuscrise, pregătite pentru editare. De treisprezece ani este rezidentă în Italia, ca și alți, mulți români.

Maria Zlatan Chihaiia e ferm convinsă că „Omul nu poate să existe în afara Legilor Naturii, el este beneficiar și rege, domnind cu iubire și respect, cu smerenie pentru darurile Creatorului. De aceea eu trăiesc și simt odată cu frunza, cu valul, cu vântul, cu zorii și asfințitul de soare, cu tot ceea ce înseamnă Natură”.

AMINTIRILE MĂ ÎNTRUIENESC

Amintirile mă tot întroiiesc,
Cum fulgii cad peste întinsuri,
Printre vălurile uitării abia întrezăresc
Case mișcătoare și, în depărtări,
Câteva chipuri.
Drumurile se încălesc pe sub omăt
Și trecătorul nu se vede pe cale,
Singurătatea stă cu mine la ospăț
Și în inima mea se aude vântul
 Șuierând a jale.
Nu stă în puterea mea de muritor
Să opresc cerul să nu ningă,
Iubirea să nu mă ardă-n foc mistuitor,
Iar amintirile în uitare să se stingă,
Pe inimă durerea să n-atingă.
Când noaptea vine cu candelă aprinse,
Genunchiul mi-l plec în rugăciune,
Mă înalț spre locuri de om neatins
Lăsând iarna ca să își cearnă fulgii
 Și, peste mine, o minune.

LA PIEPTUL TĂU

Nori albi înfloresc
pe albastrul miezului de noapte
Și pulberi de argint curg
din raza de lună pe pământ,
În unde de izvoare
se împletesc luminile cu șoapte
Și în adâncul inimii mele
se aude al dragostei cânt.
În tăcerea pământului
umbre licăresc pe cărări,
Ce se prind cu zarea
de pleoapa înaltului, tremurândă,
Tainic, valurile înspumate
frământă adâncul de mări
Și boarea de vânt mă învăluie
cu adierea-i blândă.
La pieptul tău, pământ,
las capul să mi se odihnească,

Și ascult cum inima
îți frează de dragoste și dor,
Las șoapta ta cu glas de vânt
în zori să mă trezească,
Pierzându-mi privirile
în păpădiile mișcătoare de nor.
Cristalele de rouă înmiresmate
de gene mi se prind
Și albastrele îmi sărută
tâmpla de timp încărunțită,
Valurile zbuciumate ale mării
inima toată îmi cuprind,
Iar clipa efemeră a fericirii
mele de nemurire e sfințită.
Când zorii se ivesc încet,
prin vălurile nopții adormite
Șoapte răcoroase de vânt,
lin, de mijloc mă cuprind,
Fiorul dulce îmi poartă pașii
printre firele ierbii ațipite,
Și visele inimii, în zbor,
de razele soarelui mi se prind.

SĂ FII FERICIT

Atâta frumos a lăsat Dumnezeu
 pe pământ,
Ca în fiecare clipă sufletul
 meu să-l încânt,
Să adun pe gene lumina
 boabelor de rouă
Și să alerg desculță, cu răs de copil,
 Atunci când norul plouă.
Să îmi fac din curcubeie
 șirag de mărgele,
Să împodobesc tot pământul
 cu raza din ele,
Și, la poale de codru, visele
 să mi le odihnesc,
Iar din miresmele de albastrele,
 ce înfloresc,
 Scară către cer să împletesc.
Când apusul flutură văluri
 de purpură în zări
Și soarele își face cărare pe val
 din mări,
Aud cum liniștea îmi pășește
 în suflet încet,
Iar vântul alunecă printre florile
 adormite,
 Cu îmbrățișări de balet.
Mai tainică-i noaptea când luna răsare
Și își cerne din înalturi, tot argintul
 în zare,
Adâncul de codru se umple de șoapte
 de dor,
Oglindindu-și umbrele fremătânde
 În ochiul susurând de izvor.
Și, peste aceste frumuseți pline
 de divin,
Omul este lăsat pe pământ să fie stăpân,

Maria Zlătan Chihaiia, profesor de limbă și literatură română, s-a născut pe 26 octombrie 1958 în satul Vișoara, județul Vaslui, fiind al treilea copil din cei șapte ai familiei Zlătan Gheorghe și Caliopta. Copilăria și adolescența și le petrece în satul natal și în orașul Bârlad. Locuiește pentru mulți ani în Vaslui, apoi se stabilește în satul natal.

Iubirea, în viziunea Mariei Zlătan, este un ritual împlinit numai în mijlocul naturii, iar absența iubirii, plecat departe, înseamnă uneori așteptare și dorință. Mirajul naturii potențează starea de dor, în mireasma florilor de tei. Cu toate aceste proiectări în veșnicia naturii, poeta nu reușește să treacă dincolo de ceea ce este omenească. Căci totul se consumă în clipele efemere și-n flacăra de dor (Speranță și dor), întrucât este convinsă că între cer și pământ viața curge-n tumult.

Poezia Mariei Zlătan se lasă atinsă de aripa îngerească, dar numai pentru a primi binecuvântarea lumescă. Ea trăiește iubirea deopotrivă cu nevoia de smerenie, dar, în același timp, cum spuneam, având conștiința păcatului adamit. Uneori își dorește să devină prima ființă în Grădina Raiului. (...)

—Elena Netcu

Disponibil și în format eBook

www.lettras.ro
Distribuit de www.piatadecarte.net
Comandă prin telefon: 021 367 52 28
mobil 0787 708 844
comenzi@piatadecarte.com.ro

LETRAS

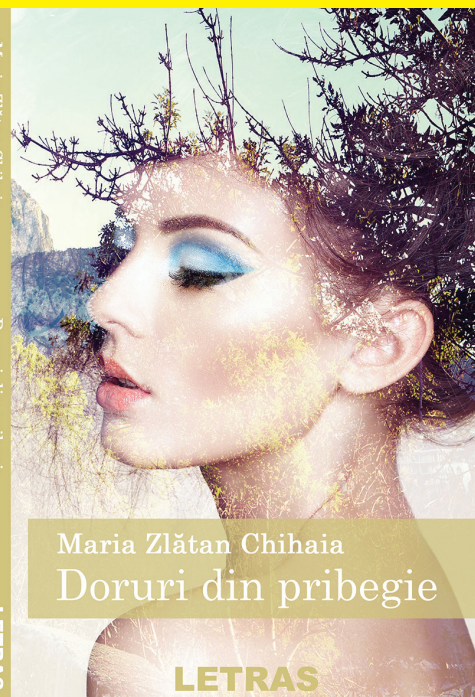
Promovăm autorii români
ISBN 9786060716013

Maria Zlătan Chihaiia

Doruri din pribegie

LETRAS

Maria Zlătan Chihaiia
Doruri din pribegie

LETRAS

Maria Zlatan Chihaia

Să iubească cum și Creatorul pe el
l-a iubit,
Să dăruiască cum și lui i s-a dăruit.
Omule, ai totul ca să fii fericit.

PLOAIA ȘI COPILUL

Aud cum ploaia îmi bate în geamuri
Cu mii de steluțe sclipitoare în ramuri,
Vântul şuieră hoinărind prin hornuri,
Răvășindu-mi gândurile toate cu doruri.

Greoaie, umbrele nopții par ca de pâslă,
Rătăcind pe valul de mare fără de vâslă,
Candela amintirilor îmi este și ea stinsă,
De uitarea, cernită de timp,
fiind cuprinsă

Îmi rămâne doar rugăciunea,
bob de lumină,
Ce vrea veșnicia în sufletul meu
să o țină,
Ploaia mi-aduce tot cerul cu stele
în geam,
Ca un prieten bun, ce de mult
nu mai am.

Din rubine îmi face pe fereastră un chip,
Ce pare că îmi vorbește de un alt
anotimp,
Las copilul din mine să înțeleagă
ce vrea,
Fără să îl opresc să colinde
prin lumea sa.

SLUGĂ BUNĂ LA SFINȚI

Doamne, de îmi este sufletul apăsător
de nori
Și lacrimile mi se pierd printre roua
din zori,
Tu știi că inima mea se usucă fără
de iubire

Și, cu doar un cuvânt, ea cade ușor
în amăgire.

Doamne, fără de număr ți-am cerut
câte ceva,
Iar tu m-ai scos tot mereu din
neputința mea,
Privesc cum bătrânețea își pierde anii
pe drum,
Nu vreau să îți mai cer nimic,
Doamne, acum.

Am stat mereu cu mâna întinsă,
ca un cerșetor,
Așteptând să îmi cadă fericirea
ca ploaia din nor,
Mă iartă, Te rog, de nebuna mea
îndrăzneală,
Dar păcatele veneau, tot veneau,
peste mine năvală.

Nu am știut că fericirea era chiar
în inima mea
Și în nopțile târzii cu rugăciunea
mă așteptai în ea,
Cu lacrima să îmi adun toate
gândurile acasă,
Spălându-mi sufletul apăsător
de tina cea groasă.

Domnul meu, Tu mă cunoști
mai bine decât mine,
Și doar Tu știi ce îmi va aduce
bun ziua de mâine.
De aceea nu Te mai rog nimic
în dar să îmi mai dai,
Decât să mă faci o slugă bună
la sfinții Tăi în Rai.

DRUMUL DE DUS

Amurgul a coborât peste culmi
de munte

Și gândul meu se aciuează
în minte cuminte,
Dar vine dorul nebun și-l ia
cu dânsul în văzduhuri,
Purtându-l prin noaptea
cu umbre și duhuri.

Oftatul îmi îmbrățișează neputința
în lacrimată
Și trupul meu ar vrea să mai fie
tânăr odată,
Mă năpustesc miresmele
de tei din amintiri,
Cu dulce nostalgie îmi sărută lacrima
din priviri.

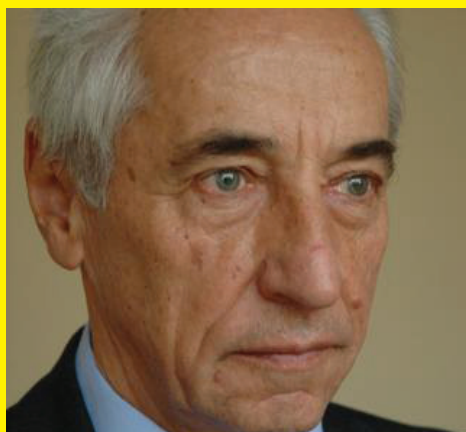
Rămân tăcută cu umbrele născânde
în noapte,
Chiar dacă sufletul meu se umple
de șoapte,
Zorii mă prind tot răscolind
prin amintiri prăfuite,
Iar luna se ascunde în înalturi,
cu gânduri tănuite.

Bobul de rouă se umple de licăriri
de lumini,
Ce se cern printre ramurile
umbroase de ani,
Potecile așteaptă trecători
să urce din sat
Să îi petreacă pe cale când stau
cu toții la sfat.

Timpul adună zori după zori,
amurg după amurg
Și zilele vieții mele în șiruri
de mărgăritare tot curg,
Binecuvântată e viața,
că-i dată de Bunul de Sus
Și îi calea, plină de mistere,
ce are doar drumul de dus.

Anul „Mihai Cimpoi”

și culturale în corelație cu destinul istoric. A prefăcut ediții ale scriitorilor români (I. Creangă, I. Druță, Gr. Vieru, P. Boțu), ale unor corifei ai literaturii universale V. Hugo, F. Villon, L. Tolstoi și N. Gogol. Gândirea critică din Basarabia postbelică este marcată profund, în primul rând, de două personalități – Vasile Coroban și Mihai Cimpoi. Ca și V. Coroban, decanul criticii literare basarabene, M. Cimpoi, se distin-

rămas un crez al literatului, o calitate intrinsecă a activității sale filologice.

Intuirea valorilor beletristice a făcut ca debutul său editorial (*Mirajul copilăriei* (1), 1968) să aibă ca subiect creația lui Grigore Vieru, cel mai talentat poet din spațiul interterveran în perioada de după război, iar cele patru studii din cea de-a doua carte a sa (*Disocieri*, 1969) să fie consacrate scrisului lui Ion Druță, prozator și dramaturg de talent din

Mihai Cimpoi, opțiuni estetice și sete de universal

Critic și istoric literar, eseist, filosof al culturii. Născut în 1942, s. Larga, jud. Hotin. Premiul Național (1994), Membru de onoare al Academiei Române, Membru titular al Academiei de Științe a Moldovei. Din 1975 – membru al Asociației internaționale de investigații în domeniul literaturii pentru copii și tineret, din 1991 – Președinte al Uniunii Scriitorilor. Studii: Universitatea de Stat din Chișinău.

Micromonografia *Mirajul copilăriei* (despre Gr. Vieru, 1968) constituie debutul său editorial care a fost succedat de culegerile de studii, articole și eseuri despre scriitori români și universali: *Disocieri*, *Alte disocieri*, *Cicatricea lui Ulysse*, *Duminica valorilor*, *Sfinte firi vizionare*, de cărțile consacrate poetului român nepereche *Narcis și Hyperion* (eseu despre poetica eminesciană), *Spre un nou Eminescu* (1993, București, 1995), *Căderea în sus a Luceafărului*, de monografiile despre scriitori de seamă din secolele XIX-XX: *Duiliu Zamfirescu între Natură și Idee*, *Lucian Blaga – paradisiacul, Luciferul, mioriticul, Întoarcerea la izvoare* (despre Gr. Vieru), *Creația lui Druță în școală și de tratatul O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*.

O lucrare a sa – *Basarabia sub steaua exilului* (București, 1994) – vădește o viziune largă asupra spațiului românesc de la est de Prut sub aspectul identității literare

ge prin erudiție, spirit critic, harul analizei și sintezei, simțul acut al valorii artistice și intuiția autenticului beletristic. M. Cimpoi posedă cu siguranță atât uneltele de lucru ale istoricului literar, cât și pe cele ale criticului. Din primii ani de activitate s-a impus prin opțiunile sale pentru interpretări estetice, pentru evaluarea procesului de dezvoltare a genurilor literare și determinarea contribuției individualităților creatoare. Ion Ciobanu constată în cunoștință de cauză că M. Cimpoi a făcut de la bun început dovada unui gust artistic și estetic sănătos, cultivând un stil critico-literar propriu, inconfundabil, sugestiv.

Personalitate care a marcat profund gândirea critică din Basarabia din perioada postbelică, în scrisul academicianului Mihai Cimpoi, de rând cu virtuțile evidențiate mai sus, s-au impus tot mai pregnant încă două caracteristici esențiale – preferința pentru estetic și setea de universal. Dacă a doua însușire s-a constituit pe parcurs mai lent, prima s-a impus programatic de timpuriu. Încă din anii 60, la începutul carierei sale, pe când proletcultismul se infiltrasă temeinic în viața literară a republicii, tânărul critic a cutezat să vorbească, la Congresul III al Scriitorilor din Moldova (1965), despre o ”rușine estetică” ce domina făgașul literar. Acum, retrospectiv, putem constata cu deosebită satisfacție că preferința pentru estetic a fost și a

același areal și segment de timp. Referindu-se la poeziile vierene despre și pentru copii, M. Cimpoi remarcă: ”Copilăria e poetică prin excelență, ea operează numai cu mijloace poetice fine, cu aluzii, didacticismul fiindu-i dușmanul de moarte”, iar textul prozelor druțiene e văzut ”depozitând un lirism de un freamăt suav, cu tulburătoare adâncimi, țesut cu finețe din cucernica aplecare a plugarului în fața brazdei reavăne de pământ, dătătoare de rod (...), din zvâcnetul rar al sufletului țărănesc contopit cu tremurul înfiorat al pământului”.

În primele decenii postbelice puține erau realizările literare ale basarabenilor, însă tânărul critic continua cu perseverență să facă, în recenzii și cronicile literare, asociații, paralele între scrierile autohtone și anumite valori universale, să publice eseuri despre arta marilor scriitori ai lumii. În cel de-al doilea volum (*Alte disocieri*, 1971), alături de studiile, medalioanele și recenzii despre scriitori localnici, autorul include câteva eseuri în care evocă imaginea poetului român nepereche, indică traseele poeziei clasice românești, raportând-o la capodopere universale: ”Înfățișând adevărurile poetice fundamentale, cât și uriașe zone de inedit, absorbind și topind în țesutul ei intim sensibilitatea populară, poezia noastră clasică se organizează în spiritul marilor capodopere *Iliada*, *Odiseea*, *Divina Comedie*, *Hamlet* și *Faust* (...). Clasicii noștri obțin

la Revista „Micul Prinț”

nuanțe vizionare prin operația de intelectualizare a sentimentului care, la începuturi, prejudiciază ingenuitatea senzorială, inspirația, sinceritatea”.

Tot în acest volum este demonstrată ”mișcarea poeziei” prin creația lui Ovidiu, Horațiu, Baudelaire, Eminescu și Esenin, pledându-se pentru sugestie, ”care e însuși certificatul de existență al poeziei!”. Fabula e privită ca o probă de inițiere în tainele existenței, iar rostul ei trebuie căutat, zice criticul, nu în morală, ci ”în marea artă cu care ne arată masca”. O constatare judicioasă și instructivă în mai multe sensuri conține și eseul dedicat lui A. Pușkin. E vorba despre înalta capacitate de stăpânire a materialului de viață de către poeții de geniu și facultatea de a filtra, prin individualitatea lor, manierele și stilurile existente și de a ”transforma în poezie toate elementele universului”. Conștiința valorilor universale și a unei necesități imperioase a promovării esteticului îl fac pe critic să mediteze tot mai insistent asupra canonului și a creației în formele literare, asupra poemului lirico-epic, care ”are nevoie de unitate”, adică de ”starea de poezie permanentă”, de un bogat univers poetic, de însuflețirea ”eului social cu cel adânc psihologic” (a se vedea mai detaliat compartimentul *Sub semnul sintezei* din volumul *Focul sacru*, 1975).

Începând cu a doua jumătate a anilor 70, M. Cimpoi este preocupat intens de poetica și personalitatea lui Eminescu (constatarea o certifică volumul *Narcis și Hyperion*, în două ediții: 1979, 1986, precum și cărțile *Căderea în sus a Luceafărului*, colecția *Studii eminesciene*, Galați, 1993; *Plânsul demiurgului*, colecția *Eminesciana*, Iași, 1999) și de probleme de receptare a creației poetului din Ipotești de către literaturile lumii. Anume opera marelui autor al *Luceafărului* i-a oferit și i-a stimulat criticului și istoricului literar o ieșire largă în spațiul mitologiei și al literaturii universale. Paginile sus-numitelor exegeze ne edifică în diverse probleme: modelarea romantică a eului, obsesia absolutului, cosmosul și magii, orga-

nicismul eminescian, personalitatea lui Narcis, poeticul și gnoseologicul, ontologia mișcării, setea formelor perfecte, Eminescu – poet tragic, Eminescu – *homo folkloricus* și multe alte aspecte de influență, interferență și intertextualitate cu celebrii scriitori și gânditori ai lumii. Transcriem doar câteva nume din pleiada acestora: Shakespeare, Hugo, Mallarmé, Eluard, Lorca, Pușkin, Lermontov, Esenin, Yunus Emre, Nietzsche, Einstein, Kant, Hegel etc.

Un alt prilej de ”navigare” reușită în imensele arealuri culturale i-a oferit academicianului procesul de universalizare a creației eminesciene, cu alte cuvinte – odiseea recepțării ei de către diverse zone spirituale, etno-psihologii. Ne referim la numeroasele dialoguri cu eminescologi și traducători din întreaga lume incluse în volumele *Spre un nou Eminescu* (ed. I. Chișinău, 1993; ed. a II-a, Chișinău-București, 1995) și *Eminescu – mă topesc în flăcări...* (două volume: Chișinău-București, 1999, 2000). Cum s-a exprimat însuși M. Cimpoi, ”e vorba de europenizarea noastră prin Eminescu”. Realizatorul dialogurilor a întrezărit încă un rost deosebit de mare al acestor convorbiri – ”perspectiva exegetică înnoitoare asupra lui Eminescu care a venit adesea din afară”.

Interesul permanent pentru valorile universale, ilustrat din plin de volumele *Cicatricea lui Ulysse*, 1982 și *Duminica valorilor*, 1989, este determinat de conștiința că e imposibil a pătrunde opera marilor poeți fără a face referințe ”la scrisorile lui Eminescu adresate lui Iacob Negruzzi, în care e formulată o metapoetică specifică secolului XX”, și că nu se va putea scrie despre Proust ”trecând sub tăcere rolul funcțional al ”amintirii” în opera lui Creangă”. Pretutindeni exegetul caută să scoată în vileag originalitatea viziunii și fațetele estetice ale creației. Prozatorul și eseistul german Thomas Mann ne apare ca demon al muzicii; în elegia andaluză *Platero și eu* de Jimenez e descoperit ”Imperiul pe nume Poezia”; eseul despre cel mai

mare sculptor român poartă (deloc întâmplător) titlul *Brâncuși, poet al nesfârșirii* (Chișinău, 2001), care este ilustrat de filiațiile între plăsmuirile sculptorului și operele poezilor M. Eminescu, G. Bacovia, L. Blaga, T. Arghezi și I. Barbu. Sunt concludente în acest sens următoarele constatări: ”Drumurile artei moderne duc – în chip programatic, zgomotos sau discret, prin afilieri empatice – la el”, adică la Brâncuși. ”*Luceafărul și Coloana fără sfârșit* se întâlnesc temeinic prin această sugestie adâncă a unui *axis mundi* arhetipal care simbolizează ideea nesfârșirii”.

Neabătuta preferință pentru valoarea estetică a beletristicii și a altor domenii de creație artistică, dar mai ales setea de universal au făcut să avem în persoana academicianului Mihai Cimpoi nu numai un critic și istoric literar cu toate uneltele de lucru la îndemână și cu un stil critico-literar inconfundabil, ci și un filosof al culturii. Această ultimă ipostază o confirmă lucrările sale, relativ recente, *Mărul de aur. Valori românești în perspectivă europeană*. București, 1997 și *Cumpăna cu două ciuturi. Carte despre ființa românească*. Timișoara, 2000, care iau în dezbateră, în mod separat, creația a zeci de scriitori străini dintre cei mai originali sub diverse aspecte: specificul tematicii și al problematicei, potențialul analitic, arta compozițională, varietaatea tehnicilor narative, multitudinea modalităților de evocare și sugestie, importanța accentului psihologic, expresivitatea detaliului artistic etc.

Cenaclul „Grai Matern”

Lidia Ungureanu
la Simpozionul
„Renata Verejanu”

107

Puteți obține acest lucru cu puterea cuvântului. Încă din timpurile străvechi oamenii au înțeles că cuvintele rostite cu încredere și repetate pot avea o influență mare asupra vieții și sorții omului.

S-a observat că rostirea cuvintelor cu sens negativ conduce la aprofundarea problemelor și, dimpotrivă, discursul ce conține cuvinte „pozitive” îi oferă omului puterea de a depăși cele mai grele situații și de a obține succes.

O viață frumoasă

Pentru a vă bucura de viață, a scăpa de probleme și a atinge succes, nu trebuie să faceți eforturi titanice. Important este să credeți în propriile forțe și să aveți o atitudine pozitivă.

Strămoșii noștri înțelepți utilizau aceste observații pentru a face cuvintele eficiente cu adevărat. Iar psihologii moderni au confirmat legătura dintre percepția și succesul nostru. Este vorba că cuvintele, repetate de noi, se întipăresc în conștientul nostru și provoacă o reacție specială a organismului, acționând asupra comportamentului nostru și asupra vieții în general. De aceea, dacă nu puteți scăpa de probleme, gândiți-vă ce cuvinte roștiți mai des. Iată o listă de 10 cuvinte ce vă vor ajuta să scăpați de probleme și să atrageți succesul.

Noroc. Da, norocului îi place când este numit pe nume. Dar acest cuvânt trebuie utilizat doar în context pozitiv. Nici un fel de „Dacă mi-ar surâde norocul...” Ci trebuie să spuneți „Eu cred că voi avea parte azi de noroc”.

Fericire. Fericirea este ceea spre ce tindeți. Amintiți-vă de acest scop în fiecare zi și priviți cu încredere în viitor: „Eu numaide-cât voi obține fericirea”. Repetați acest cuvânt și veți apropia scopul de voi, iar peste un timp oarecare, într-adevăr, vă veți simți un om fericit.

Cenaclul „Grai Matern”

Dragoste. Capacitatea de a se iubi pe sine și lumea din jur este cheazășia succesului, care nu iubește oamenii rigizi. Amintiți-vă și vorbiți-le celor apropiați despre sentimentele voastre și nu vă temeți să vă mărturisiți dragostea față de lumea întregă. Spuneți: „Iubesc această lume pentru frumusețea și oportunitățile ce se deschid în fața mea.” Și lumea se va grăbi să vă răspundă reciproc.

Bunăstare. Acest cuvânt constă din două părți, iar dacă le schimbați cu locurile, noi vom obține îmbinarea „stare bună”. Dacă veți repeta mai des acest cuvânt și dacă veți dori bunăstare altor oameni, atunci veți începe să primiți această stare de bine de la viață și veți atrage succesul.

Mulțumire. Succesul se întoarce cu spatele la cei, care pot doar să ia și să ofere în schimb. De aceea pentru succesele sale, spuneți mulțumesc apropiaților voștri, circumstanțelor și celor

care v-au acordat un ajutor, cât de mic, și data viitoare, succesul din nou va fi de partea voastră.

Succesul. Pentru ca toate planurile voastre să se încununeze cu succes, roștiți mai de acest cuvânt. Vă veți programa astfel pentru succes și veți obține ce doriți.

Încrederea în sine – este un sentiment de bază al oamenilor de succes. Dacă veți crede în sine atunci Fortuna va fi de partea voastră. Repetarea acestui cuvânt vă poate oferi încredere în propriile forțe, să vă convingă să aveți încredere, chiar dacă inițial aveți dubii.

Credință. Pentru ca circumstanțele să fie favorabile, trebuie să credeți în viață. Înainte de orice acțiune importan-

tă, vorbiți mai des despre încredere: „Eu cred în viață. Știu că circumstanțele vor fi din nou în favoarea mea”.

Sănătate. Cheia succesului este sănătatea fizică și morală. Cuvintele negative, discutarea bolilor și plângerile permanente pe sănătate nu doar atrag probleme, dar și înrăutățesc starea organismului. Iar cuvântul „sănătate” în sens pozitiv vă va face să vă simțiți mai bine. **Speranța.** Speranța îl face pe om să-și adune puterile și să se miște înainte chiar și în cele mai grele situații. spuneți „Sper că totul va fi bine” și norocul vă va auzi numaidecât. Schimbați-vă viața spre bine, utilizând cuvintele corecte. Fericirea voastră este în mâinile voastre. Fie ca Fortuna să fie de partea voastră.

sursa: https://noi.md/md/next_news

Adresa redacției:
Chișinău 2012, str. Pușkin 24,
tel: 022 22 66 75, 068582011
E-mail: wotcmoldova@yahoo.com
Daniel Verejanu,
autorul proiectului, redactor șef

**În ospetie la
Revista
„Micul Prinț”**

**Cristina
Maria
Nița,
Italia**

